

бено по времето на Второто българско царство, поради близостта си до кръстопътя на стратегически важните пътища в района на вр. Българка, т.н. римски път, идващ от юг от Ямбол, Одрин и Цариград и пътищата, идващи от север и изток от Котленския район, водещи на запад, през прохода Железни врата към столицата Търново и Северна България.¹¹

Гореизложеното позволява да се приеме, че тази крепост през Второто българско царство е изпълнявала стражеви функции: охрана на подстъпите към стратегическите пътища, преминаващи в нейния район, а като затварящо звено от ешалонирана отбранителна система, поддържаща достатъчен гарнизон е била предназначена за оказване на помощ при отбраната на района, а при опасност вероятно е служила и за убежище на населението. Близостта между крепостите и особености на планинския терен, позволяващ скрита дислокация на войските е създавала възможност за взаимодействие между гарнизоните на двете крепости при отбрана и организиране на настъпателни действия.

Такава единна ешалонирана отбрана от три крепости: Хисарлъка, Маринено градище и Върло градище, е била организирана през късната античност от византийските стратегии в същия район (по долината на Новоселска река, малко по на запад спрямо Маричино градище), при което функциите на крепост, охраняваща стратегически важните пътища и същевременно осигуряваща резервни сили, отново е изпълнявала крепостта Върло градище. Челна крепост - ядро на отбраната, тогава е била силната крепост Хисарлък, намираща се на западния скат над Новоселска река, на нейния изход от планината.

Разстоянието между двете крепости е само 4,5 км. Между тях, върху възвишението на хребета, северно от Гаговец, през този период е съществувала (датирана чрез монети) още една по-малка крепост - Маринено градище.

Изложените доводи подкрепят издигнатата в изследването теза, че крепостта Маричино градище, през посочените исторически периоди несъмнено е била доминираща крепост за централната част на силно укрепен район на масива Сините камъни. Началният ѝ градеж вероятно е от периода на късната античност, като през българското средновековие е била преизползвана - била преустройвана и надзиждана, с което се е целял по-добър отбранителен ефект. Нейният обширен терен е позволявал по време на военни действия да приютява цивилното население, да бъде „рефигиум“.

Така организирана отбраната на средновековния Сливен е била сериозна